

למות לאט

אתה מסתכל על החניכיים שלך במראה. השפה העליונה שלך מורמת וחושפת יותר ממה שחיוך רגיל לחשוף. אין ספק, לזה קוראים מחלת חניכיים. כל השטח שבשורש החניכיים אדום וגווייתי. ברגעים כאלה אתה מבין (כל פעם מחדש) שמגיל מסוים, בלי שהבחנת, התחלת למות, לאט. שיערות לבנות זה חמוד אבל החניכיים המגודות שלך הן הביטוי הפיזי הראשון לדעיכתך שממש מזכיר גופה.

אתה מת אלף מיתות קטנות ומניח חזרה את השפה העליונה במקומה. עדיין מול המראה, אתה שם לב עכשיו לכל קמט בעור: האחד האלכסוני שמגיע מהמפרץ עד לגבה, השקעים הסגלגלים מתחת לעיניים. אתה חושד שאפילו הברק בעיניים התלכלך עם השנים. אולי אלה הקמטים והשקעים מסביבן שהאפילו על אורן. הפנים שלך הן באופן כללי יותר בלאגן מפעם. בכל מקום יש נמשים וזיפים ופצעונים ומעולם לא נראית לעצמך מכוער כל כך. אפילו לא מכוער, פשוט... יד שנייה. מעין חפץ מיושן, לא מהניילון.

אתה בן שלושים, לא טירוף. רוב הדרך עוד לפניך, אין מה להיכנס לפאניקה. אבל אתה יודע כמובן שבסוף הדרך הזאת יש מוות והנה רק לפני כמה רגעים החניכיים שלך הזכירו לך שהן קנו כרטיס לכל המסלול. הגוף שלך יישאר בבעלותך בין אם תרצה ובין אם לא והוא ימשיך להתיישן ולהתעקם. המתקן הזה יסחב אותך עד שבשלב מסוים יתחיל להיסחב איתך וזה ילווה בגרירות רגליים, חרחוחי גרון, עקמת בגב, וגם אם תטפל בדלקת החניכיים זה לא ירתיע את חיידקי העולם מלהמשיך לבזוז אותך בנחילים אינסופיים.

מה שיישאר זה המוח, בתקווה, עד שגם הוא לא יישאר, ויש סיכוי שתעביר כמה שנים בלי מוח ובלי גוף וזה כבר לא כל כך ישנה כי בהיעדר מוח וגוף מה כבר יכול להיות ההבדל בין שנים לשניות? ואז תמות. ורופאים יגידו לתלמידים שלהם "הנה, זאת דוגמא לדלקת חניכיים. תודה לשניא שתרם את גופו למדע."

ולמה שהמדע לא יתרום הוא לגופך? שמישהו שם יחבר משהו למשהו ויצור לך תחליף לאיברים גמורים, מה הבעיה? אתה תזדקן ותחליף חלקים ותשתמש בכריאות שלך כדי לעמוד על הרגליים כל היום ולעבוד בשביל להחזיר את ההשקעה. שווה את זה. להשתעבד לשדרוג החיים. גם ככה אתה עוסק בזה בדרך כזו או אחרת. לך על זה. שלם מה שצריך לשלם ולך על זה. עושים היום דברים מדהימים. תחליף איבר אחר איבר, תתחדש בחלק אחר חלק, עד שתתחיל להתבלבל עם עצמך בשאלה אם אתה כבר לא אתה, ומתי עובר הקו, והאם אפשר עוד חלק אחד ודי, שבב קטן באונה השמאלית וזהו. אתה מכיר את עצמך מספיק בשביל להימנע מהבור הזה. זו הסיבה שמעולם לא התקעקעת. מצד שני לא מדובר כאן על אסתטיקה. מדובר על תפקוד, זה עניין חיוני. ייתכן שמשתלם לך להקריב את

זהותך על מזבח הפרדוקס הפילוסופי שאימצת. לך על זה.

אתה יכול כמובן להמשיך לצחצח שיניים כל בוקר וכל ערב ולחייך למראה שתשקף לך בדיוק את מידת ההכחשה שאתה נמצא בה. אתה יכול לעשות את זה. אבל לפחות תודה עם עצמך שזה כי אתה מפחד מהמחיר הגבוה של גוף חדש. אתה מפחד לעבוד. קשה לך עם הימים של בוקר עד ערב ולא תכננת להעמיס עליהם עוד. די, מספיק, יש גם חיים. בוער בך צורך קיומי לנצל אותם. עכשיו ועם הגוף הזה שאתה לובש בהווה. אתה לא רוצה להשתעבד לגוף העתידי כי הזמן הוא יקר ובסוף הדרך יש סוף.

אתה מעביר חמש-שש שנים בהתלבטות בבעיית העבודה. בעיית החיים. אתה בדיון מתמשך עם עצמך ולפתע אתה שם לב שלא זאת כבר חמש-שש שנים. לא חסכת לגוף עתידי אבל גם לא השתמשת מי יודע מה בגוף הקיים. אתה נעמד מול המראה, כמו אז, ומרים את השפה העליונה. המצב לא הוחמר ולא השתפר למיטב ידיעתך. דלקת חניכיים, זה מה שזה. אתה גווייה מהלכת, צעד ועוד צעד אל האדמה. לא - אתה גווייה רובצת. גווייה שמחכה לארון הקבורה המובטח: מדי פעם מסתכלת על השעון, סופרת חמש-שש שנים, מרימה שפה עליונה, בוחנת את האיזור, מאשרת את שרירותיותו של הזמן, מפנטזת על שינוי, תוהה על קנקנם של שבבים, מתלבטת בפרדוקסים של זהות, מסרבת להשתעבד, דוחה כל פתרון אחר, הולכת ונרקבת, מבזבזת את גופה, מכלה את זמנה. אתה מניח חזרה את השפה העליונה במקומה. עדיין מול המראה עתה ניבט אלייך עצמך. לא גווייה, לא מכונה משודרגת, פשוט אתה. עדיין אין לך סרטן.